Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لـــــــیکوال: مـحمد نعیم وردګ

برېښنالیـك: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بوډا

آنلاین چاري: انجنیر صفت الله (فضلي)

د لیکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخې زیارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته ځېرمه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زیارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقیم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فامیلي راغلي و، فرشونه یې هوار کړي و، دیګونه (پخلي) یې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبایل راویستلو یو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبایل یې بند و، کني زړه مې و، چې را ویې غواړم، یوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، دریو سپاچو رانښکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترڅنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوړې د دسمال سره مې پېچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره راروان شوم دزیارت له ګڼې ګوښې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې یې کلیك کړه صفحه یې روښان شوه، خو په داخل کې یې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې یې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېدو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویدیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهنې ویدیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېرى يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسرى سپين پوستى ماشوم هم ورسره دى، په يوه عکس کې ورسره ناست دى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل کې ولاړ دي، او همداسې دریم کې یو بل ته غاړې وتلې، داسې تصور ترې کېدو چې مور به یې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبایل صاحب وي، ځکه چې یو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګروند، لمړي نمایش کې یې هم دری ځلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبایل مې هر اړخیزه چك کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصیل او قیمتي سیټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې یادونه کړې، دکرېدتو، انتریت، هم ډك دی، د (۶۲ جی بي) حافظې له پاسه؛ یو(۸ جي بي) میمري کارد یې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ایډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې یو نوي نوي داسې څه پکې لیدل، چې روح ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هځولم تر څو يې مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هيڅا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لايق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، بايد ددې سرې معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې ونيوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي کليك کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنګ؛ کړنګ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سيارې له آدرسه را استول شوې دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکون ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره تړلو نړۍ، نړۍ رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنیو په دوارن کې دا دمیني خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د ربنتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو وړکی ثبوت په حیث وایم: - زه ځکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګیرې میرې دې نوم نه و، ویښته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتو خیرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، یعنې دمینې درباندې راتلو هیڅ درکې نه و، همدارنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انځور پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې ځواني لیدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینګونه، او نه معنا راته لري، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګ امکان لري چې څوك دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

- که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکۍ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هوښیارۍ نه کار واخیستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوټه درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښيارۍ دې مينه يم، دا ستا دمينې يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګېږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعنې نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ، مظلومۍ نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديـاتو، معنوياتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلامـمم، دا په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو دوه، دونیمو کالو کې ستا دمینې دوهم غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په ټوله معنا دې له معنویته، متثره، یم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غونډې مې دڅنګ ته زړه درکېږي، هیله، هیله، هیله کوم ناهیلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په امید.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې یادونه کړې زه یې هم په مبایل کې بېلو بېلو فعالیتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانیت تر سیوري لاندې راوستلی وم؛ اما (دسیارې) دمسېج په لوستلوه؛ دسیارې خبره زما یې هم لیدو، او بنداړ ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونۍ اشتها شوه، او بل خوا مسېج کې دسیارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او هیجاني خبرو ته

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وايي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې ځه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

– سلام وروره ښه یې؟

– شکر دی، ته ښه یې؟

– هو شکر زه هم ښه یم! یوه خبره مې درته کوله که په قهر کیږې نه؟

– نه ولې مهرباني

ویې خندل بیا یې وویل:

– همدغه سیمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ یوه میاشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پیداکړې؟

– هو!

خندا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښا، څنګه واپس يې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتيا وايې؟

– څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ يې راغلو، پسې زياته يې کړه:

– ښا، څه نو مبايل دې ستا وي، اما يوه څواني وکړه!

– څه؟

– شايد ليدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوشه کې مې د مور يو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ویبر، مسېنجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل ټول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

– رښتیا؟

– هو، قسم دی!

– سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې وېل:

– څه؟

ومې وېل:

– ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پټه وې نه به ذره دروغ وایې!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې وویل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آورې؟

په خندا مې وروګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غواړم، اما ډاډه درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وې!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، ویل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پلڅرخي کې!

– ښا ، ښا صحيح، سينما پامير ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په يوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ يم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

ځه سر مو در خوږوم، يو دوه ساعته وروسته تقريباً ماښام و، چې راورسېدو، له يو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې يې يوه هندوانه نيولې وه؛ ماويل: هسې نه ددې کورو ځوك وي، يوه لهڅه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا يې وکتل بيا يې مبايل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه يې چپ لاس ته کړله، ښی لاس يې دغېږو لپار خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ، بلاخېره سترې مشې مو وکړه، له پوښتنې وروسته يې وېل:

- کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، وېل يې:

- يوه مياشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وخندوم؛ بيا مې ووېل:

- دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرك نه لرې دی، اوس يې څوك يوسي؟

وېل يې؟

- زه يې ورم!

بيا مې ورته ووېل:

- کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

- ځه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، ويل يې:

- وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

– ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې ویل:

– ما تهول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپې اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، وېل یې:

– په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخيستلو، منډې منډې شوې، مبايل رانه رالوېدلى و، زه سيده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخميانو سربېره، د قاسم جان په نوم يو سر تېرى شهيد ورکړ؛ که څه هم پس له دريو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر يوې مياشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- بنا صحيح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کنې ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو رښتيا دا مبايل مې صرف د انټرنيټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه يې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کيسو کيسو و؛ چې ورکي ورور مې دلاس مينځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بيا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چايو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جيب ته مې لاس کړ، دده خپل مبايل مې راويستلو، پرې راکوږ شو، زما په لاس کې يې په دې يوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري يې راخلاصه کړه، اول يې ها دمور د عکسو پوښه وکتله، بيا يې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور يې له مبايل نه لاس ورتول کړ، ويل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاکه په تهول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو يې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم يې وېل:

ـ کاشکې دومره ډېره يې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه يې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو دوارو یوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پیوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ویل:

– سرېه! تا خو د سیارې په مسیح او کیسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبایل رانه یوسې.

په خندا شو، بیا یې وویل:

– د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هیر دی چې څه و؛ یو مسېج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحیح لوستلو کاپې وخت ورته پیداکو مبایل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم چې څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.

لاس یې ور وغزو د دوارو تر منځ په پوشتۍ اینښی مبایل یې ورجګ کړ، دمسیجونو په لوستلو یې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کیناستم تر څو مسېجونه ولولي، یو وخت مې کتل چې مبایل یې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ یې تك تور شو، تېول سورونه یې ګډ وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دي مینه نه وه کړې، لمړی ځل دی چې دیوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه یې دومره تاثیر درباندې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

- ښا، نو ښیا له ما وشرمېدي په ځینو رازونو دي چې سیارې رابرسېره کړي؟

- نه، دغه خبره هم نه ده!

- ښا، خی ښیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

- یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

- هغه د ورځې مبایل کې راسره کړې قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې ښیا لږ راموسکی کړ.

ویل یې:

- د سیارې مسیج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (............) ولایت(........) ولسوالۍ او (...........) کلي دپلانکي زوی یم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د (لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا ، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګي پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

ویر نه سترګې وچې دي په مور مې یې منګولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرې لور همزولې راتلله، سینږیری وو، لنډه یې دا چې له مور نه یې هم په ژوند یتیم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مینځه شوه، او همداسې زه یې مریی دواړه د کاکا، دکاکا دمشرې ښځې، زامنو، لورګانو، میلمنو، غواګانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که څه هم یوه کور کې اوسیدو، خو ما او مور مې په دریو څلور ورځو کې دیوې، دوه صحیح خبرو موقع نشوی پیداکولی، ها کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا نور هغه دمور او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، مورې دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، دری څلور جریبه باغونه ځمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدير وو؛ ښه معاش يې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پيښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه يې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د څېړې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم شپو شپو وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې تولو له نمونې به دسیارۍ دپلار کوم چې مسبج کې سیارۍ هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریتو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریټ مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارۍ پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې دسودا دروند پیتی راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیتی ورسره راسپك کړو، دلوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راوخیستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل یې:

– خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وراندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ ویل یې:

– ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې ورپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې رواني وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخبر کې چې نور له تېیپه هم

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته ونښودله ویل یې: دا وینې چې کړې، وره ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

. خلاصه لکه څنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ببنلي مې نه دي، او نه يې ببنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح کړې وه، ببخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو ببخي صفر شو، دسمې لوږې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعنې دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافريو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر ورور ته يې وويل:

- په (...........) ولسوالۍ کې د (...........) کلي ملك رحيم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته
وېلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا
زړه وي، دا یونس به ورولېږو، کال وروسته یو نیم
خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وویل:

– ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله
یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې
اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې هېر شي مګر
دمور هغه درد به مې هېر نشي.

بلاخره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه
مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم
تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو
یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښين و، چې دملك رحيم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسليم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صيب ډېر ورته ټينګ شو، چې کينه يو چاى وڅښه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثير راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو' ملك صيب بد سړى نه وو، او همداسې ښځه يې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درئ شپې خو يې ديو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د مسوليتونو تر څنګ مې دخپلو بچيانو سره يې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ېبخي ډېر او دراندہ کارونه زما په سر وو، دملك صيب په كور كې مې ځان داسې احساسو لكه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازينی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو څلورويشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم كوو: چې كاشكې زما له آرامتيا، خو چا خبره كړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زره خوري، بس په همدې آرمان، دكال ديوره كېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو كاكا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده ګۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب كور كې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل كور، كلي ته زړه كېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخبره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته ددا خلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیري ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم سترې مشې مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– ښا، ښا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ښېخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې یې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه یې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښول، خو زه په خپلو چیغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترګې وغړولې

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ ځه زیات رابیدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل. ملك صیب ډاډه راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

– زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب وویل:

– ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد پرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې اولادونه به مې یې خویندې او وروڼو یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم: له بلې خوا، درد اخیستی وم، داصلي پلار دمرګ، وریسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

یعني ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملك صیب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکیسې په اورېدو یې تر ما ډېر وژړل، په عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو. وېل یې:

تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله، خو بیا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهیچا زوی نه یې زما زوی یې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه لکه ځنګه يې چې ووېل، تر دې وروسته يې دلباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، وېلی مګر ښه وم، ددې څو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس وېلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا یې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو یې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په لیسه کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور یې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم یې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې کې شامل کړم؛ دلیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې فام راباندي کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره دری کالونه مې په افغان ترك لیسه کې درس ووېلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملك صیب یو زوی چې زما همصنفی و، څورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، مقصد ، ژمی مې د

ملك صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نمورېې دنده مخ ته وړم، اوس شکر په هر ځه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قوماندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځوړندوم، اما نه غواړم ځکه تر مانه الله ج ښه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوهږي دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی بنه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې يوازينى كس همدا دسياري پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې يې يو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لاواړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپړو يې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې وړم يا يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنويشت به يې په ها خداى ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماوېل پروردیګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور يې وخندل ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داسې غوږې دي ایا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

– شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسیارې مسیح ته په کتلو دسیارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا یې راغبرګه کړه:

– ولا څه ووایم!

خندا کې مې وروګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، داسې یې نه منم که غواړې چې دمبایل دې واپس صاحب شې، پاکه خبره وکړه، دسیارې هیلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره یې ویل:

– ته صبر، لکه څنګه چې مسیج کې سیارې ویلي و، ها خبره یې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري، زه به یې دناستې، ولاړې، ځینو نورو حسابونو په اړه چې اړین دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه یم (دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه) پسې پیوست یې وویل:

– بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز يې زياته کړه:

- نه، همغه صحيح ده.

په دې خبره پسې دواړو يوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخيري شوه، نور نو قريب دوې بجې وې ويده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار يې چای راسره وخوړلو، نور يې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټينګ شوم خو ځيني اړين کارونه يې بهانه کړل، مبايل يې ورپورته کړو، غوښتل يې چې مېموري کارډ ترې وباسي، وېل يې: مبايل نه وړم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

– واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسې مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ کوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

– امم واخله څه؛ دا ډیسې نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې دیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کوژدې زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

ـ سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ مو دميکرويانو په بلاکو کې يو کوړګی واخيستلو، لږ فرشو ضرف مو واخيستلو، نن نو پخير دا معامله ده چې وينې يې، باقي دې الله ج خير کړي، خندا ته يې څه زور ورکړو لاس مې يې ور ونيوو څېره يې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعيم وردګ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library